

Zprávy z farnosti

01/2005

Vstupujeme do nového roku a stále ještě máme před sebou obrázek Betléma. Betlém se dá přeložit „dům chleba“. V říjnu minulého roku vyhlásil Svatý otec rok eucharistie. Snažme se Betlém a eucharistii propojit. Dům je místo, kde se lidé shromažďují, kde žijí jako jedna rodina. Chléb je pokrm, který symbolizuje veškerou potravu potřebnou k životu. Chléb je tvořen z mnoha zrn, které se rozemelou, spojí a upečou. Když slavíme eucharistii, setkáváme se společně v Božím domě a vytváříme v Kristu jedno společenství. Když potom přistupujeme ke svatému přijímání, přijímáme proměněný chléb - Krista a stáváme se v Něm jedním tělem. Záleží jak na kvalitě setkání s Kristem, tak také na kvalitě vzájemného setkávání mezi sebou. To, co oboje narušuje, je hřích. Rok eucharistie bude tedy zároveň bojem proti hříchu. Ne jej zastírat, ale odhalovat a svěřovat jej milosrdnému Bohu ve svátosti smíření. Zároveň prosme o pravého ducha pokání.

Pokoj a radost všem přeje

P. František

ZzF

Vstupujeme do desátého roku, kdy vychází časopis naší farnosti - *Zprávy z farnosti*. Zamysleme se nad tím, zda zde nalézáme to, co bychom chtěli. Dejte vědět, co vám chybí, s čím jste spokojeni. A hlavně, přispívejte! Nenechávejte si nápady, zážitky, atd. jen pro sebe. Nebojte se pomoci při sestavování jednotlivých čísel!

R. S.

Z jednoho rozhovoru

Některé otázky, vybrané z rozhovoru s P. Jiřím Voleským, farářem z Trmic (napsáno v časopisu Matěj, který je možno si na faře půjčit):

Otázka: V čem je pro Vás povolání kněze krásné a v čem je náročné?

Jsem přesvědčen, že kněžství je krásné především ze dvou důvodů: Má hloubku, výšku a perspektivu, které nikdy nejsou ani nemohou být překonány ani dosaženy. Vztah k Bohu obecně a zasvěcení Jemu výlučně jsou pro věřícího tak nevyčerpatelné zdroje inspirace a obšťastňujícího životního naplnění, že nic jiného se podle mého mínění nemůže této životní orientaci vyrovnat. Druhá věc je, že kněz se musí věnovat lidem, aniž by v tom hledal jen seberealizaci či výdělek. Poslání, které je konáno nezištně pro druhé, to je druhá věc, která člověka netušeně vnitřně obohacuje a naplňuje štěstím. Náročnost, jak se na to ptá druhá část otázky, je s tím obojím samozřejmě spojena. Není nic opravdově krásného, plodného a obšťastňujícího, co v sobě zároveň neskrývá rozměr oběti.

Otázka: Vaším tématem přednášek a katechezí je Starý a Nový zákon. Co pro Vás Bible znamená?

Hodně. Vždycky mě Bible přitahovala. Chtěl jsem rozluštit její neslýchaný nárok, že je Božím slovem. Jak je možné, že Bůh hovoří lidským jazykem, mluvou svého tvora? Jak tento jazyk, tento Jeho projev vypadá, čím se odlišuje od čistě „lidské“ mluvy a projevu? To a mnohé další, co se s tím pojí, mě odjakživa fascinovalo a přitahovalo navzdory těžkostem konkrétní četby.

Otázka: Říká se, že katolíci Bibli málo čtou a málo jí rozumí. Čím myslíte, že je to způsobeno?

Má to podle mého názoru dva důvody: jeden historický, druhý ryze katolický – z podstaty našeho vyznání. Ten první byl koncem středověku problémem vymezení vůči protestantismu, který od počátku jednostranně zdůrazňoval autoritu a naprostou výlučnost Bible oproti závaznosti církevní tradice a hierarchie, jak to zdůrazňovala katolická církev. Tento postoj byl přehodnocen teprve ve 20. stol., kde papežové nově propagují a podporují čet-

bu a studium Bible. Ten druhý důvod, který je zcela oprávněný, vidím v katolickém učení o svátostech. Svátosti jsou pro katolického křesťana natolik důležitou a podstatnou záležitostí víry, že Písmo nestojí nad nimi, ale na stejné rovině s nimi. Náboženský vztah k Bohu a komunikace s Ním se tedy neubírá jednostranně jen skrze Písmo, ale v harmonické rovnováze se svátostným životem. To ale samozřejmě odvádí poměrně mnoho náboženského zápalu od jednostranného věnování se Bibli.

vybrala M. Jirásková

Okénko do knihovny

autor: převzato z časopisu **Immaculata 6/2004**
název: **Nakoukl do pekla i do nebe**
z obsahu:

Howard Storm se narodil v roce 1946 v státě Massachusetts v USA. Jako profesor umění 20 let přednášel na Univerzitě Northern Kentucky. Jakožto ateista byl přesvědčen, že smrt je definitivní konec lidské existence. Přestal být ateistou „ze dne na den“ po zkušenosti těžké nemoci a klinické smrti, kterou prodělal v roce 1985 v průběhu prázdninového pobytu v Paříži. Největší katolická televize EWTN od roku 2003 mnohokrát vysílala rozhovor s prof. Howardem Stormem.

Tváří tvář utrpení a smrti

V létě roku 1985 prof. Howard Storm pobýval spolu se svou manželkou a skupinou studentů v Evropě a navštěvoval nejdůležitější centra umění. Poslední jejich etapou byla Paříž. Den před odletem zpět do USA si prohlíželi výstavu moderního umění v centru George Pompidou.

Byla to jedna z nejdůležitějších událostí z jejich putování Evropou. Na druhý den Howard pocítil pronikavou bolest žaludku, jako by ho zasáhla střela z pušky. Byla to tak velká bolest, že doslova kňučel bolestí. Zavolaný lékař konstatoval perforaci dvanácterníku, dal mu injekci na zmírnění bolesti a poslal ho do nemocnice na operaci.

V nemocnici lékařovu diagnózu a nutnost operace potvrdili. Byla však právě doba dovolených, a proto prof. Storm musel čekat na zákrok mnoho hodin. Čas běžel, morfium dávno přestalo účinkovat, bolest se stupňovala a prof. Storm stále čekal. Ochromující bolest způsobovala, že se mu zdálo, jako by minuty trvaly celé věky. Byl zoufalý, když viděl nezáměrně personálu. Intuitivně cítil, že se blíží jeho poslední okamžiky. Začal si klást otázky, co se stane s jeho manželkou a dvěma dětmi, s obrazy, domem, zahradou a vším, co měl rád. Myšlenka na smrt ho děsila, vždyť mu bylo teprve 38 let a před sebou měl slibnou uměleckou kariéru. Chtěl žít za každou cenu, ale

postupně ztrácel síly. Po deseti hodinách čekání mu zdravotní sestra sdělila, že operace se může uskutečnit až na druhý den. Tato informace zněla v uších Howarda jako ortel smrti. Z posledních sil se se slzami v očích rozloučil s manželkou. Byl přesvědčen o tom, že smrt je koncem lidského vědomí a existence. Nevěřil v Boží existenci, natož v posmrtný život, očistec, ani peklo.

Předchut' smrti

Zdrcen tíhou utrpení Howard zavřel oči, až ho postupně začala obklopotvat děsivá temnota. Cítil, že se propadá do nicoty. V jistém okamžiku s údivem zjistil, že stále žije a že má výjimečně jasné vědomí a dokonale vnímá okolní skutečnost. Byl si vědom svého problému se žaludkem, ale necítil již bolest, živě se na ni ovšem pamatoval. S překvapením zjistil, že stojí vedle svého nemocničního lůžka, na němž leží jeho nehybné tělo. Nemocniční pokoj se mu zdál zářivě osvětlen, všechno viděl v těch nejmenších detailech a jako ještě nikdy doposud neobyčejně zřetelně. Vedle postele seděla jeho žena Beverly. Usilovně se snažil s ní promluvit, ale ona vůbec nereagovala, což ho rozčilovalo. Najednou uslyšel hlasy: „Okamžitě odsud odejdi. Pospěš si. Čekáme tady na tebe už ode dávna, abychom ti pomohli.“ Cítil, že jestliže opustí pokoj, již se do něho nevrátí. Hlasy naléhaly: „Pokud odsud neodejdeš, nebudeme schopni ti pomoci.“ Rozhodl se, že je uposlechne. Měl dojem, že se ocitl ve velké zamlžené hale, z níž cítil strach. Neviděl detaily, ale zdálo se mu jakoby procházela tajemným prostorem. Ve velké vzdálenosti uviděl obrysy postav připomínajících lidí. Byli bledí a jejich oblečení šedé. Pokoušel se k nim přiblížit, ale zjistil, že to není možné, protože se od něho stále vzdalovali. Uvědomoval si, že musí být okamžitě operován a tito lidé jsou pro něho jedinou nadějí. Neustále opakovali, že pokud půjde za nimi, tak zmizí všechny jeho problémy. Postupem času se temnoty prohlubovaly a počet zlověstných postav rostl. Jejich přítomnost ho naplňovala strachem, protože z nich vanula nenávisť, úskok a lež. Storm se ohlédl za sebe, kde ve vzdálenosti jakoby několika mil viděl své tělo na nemocničním lůžku a vedle něho svou ženu. Měl divný dojem, že čas pro něho skončil a to, co nyní zakouší, není noční můra, ale úděsná realita. Tajemné postavy, jež ho obklopovaly a vedly k neznámému cíli, mu začaly hrozně nadávat a proklínat ho. S jízlivým smíchem mu říkaly, že už za chvíli budou na místě. Uvědomil si svou beznaděj. Okolo stojící postavy měly z blízka hrůzný vzhled, byly stále agresivnější, rouhaly se, klely a začaly ho všelijak mučit. Byly zcela zbaveny soucitu, ovládnuté nenávistí a nezkrotnou ukrutností. Storm pochopil, že to jsou zavržení lidé, kteří v době svého pozemského života odmítli a nenáviděli Boha, a tak se stali stoprocentními egoisty. Pokoušel se před nimi bránit, ale to je jen rozlítlo k větší agresi. Pro Storma to byla situace tak hrozného utrpení a bez-

naděje, jakou ještě nikdy dosud nezakusil. V jistém okamžiku uslyšel vnitřní hlas, který ho vyzýval k modlitbě, aby prosil Boha o pomoc. Zpočátku tu myšlenku odmítal, ale vnitřní hlas se stával stále naléhavějším. Storm se jako dospělý nikdy nemodlil, proto nevěděl, jak se to má dělat. Stěží si připomínal úryvky modlitby Otče náš a další jednoduché modlitby z dětství a začal je těžkopádně odříkávat. Ke svému překvapení zjistil, že odporné postavy začaly ve zmatku utíkat. Vztekly vykřikovaly, že se zbytečně modlí, protože ho stejně nikdo neslyší, a že žádný Bůh není. Vyhržovaly, že teď mu teprve ukáží, přičemž vykřikovaly hrozná rouhání na adresu Boha a Nejsvětější Panny. Storm opakoval slova modlitby a zakoušel její moc, když viděl, jak zlí duchové vztekly a zmateně utíkají. Pochopil, že kdyby přestal volat k Ježíši, zlí duchové by se okamžitě vrátili a jeho duchovní utrpení mnohonásobně převyšující to, jež zakusil v nemocnici, by se opakovalo.

Soud nad sebou samým

V průběhu modlitby Storm uviděl sebe sama v pravdě a zhodnotil, co bylo v jeho uplynulém životě dobré a co špatné. Uvědomil si, že celý svůj život budoval pomník největší modle, kterou byl jeho egoismus. Zahleděn jen do sebe chtěl za každou cenu získat slávu za své obrazy, které by obdivovali lidé celého světa. Nyní pochopil, že jeho vztah k obrazům, sochám i k vlastní rodině nebyl správný, neboť celý žebříček hodnot, jimiž se řídil, byl pouze prodloužením jeho sobectví. Všechno, čeho si doposud tak velice cenil a co dávalo smysl jeho životu, nyní nemělo žádný význam. Pocítil hanbu za svůj dosavadní vztah k Bohu a lidem. Nebyl sice zlodějem, nikoho nezabil, respektoval zákony i nepsaná pravidla civilizovaného světa, ale bylo to příliš málo na to, aby žil životem hodným člověka. Jeho náboženstvím a životní normou byl egoismus a bezohledný individualismus, soucit s druhými byl známkou slabosti. Uvědomil si také, že po celý svůj život nosil v sobě ukrytou zlost a nechotu odpustit vlastnímu otci. Dále nesnášel situace a věci, jež se mu vymykalý zpod kontroly. Nyní byl zcela bezradný a bezmocný. Pochopil, že už mu moc nescházelo k tomu, aby se i on stal stoprocentním egoistou, jako ti nenávisť sršící zatracenci, a tím rozšířil jejich řady.

Světlo naděje

Vědomí promarněného života způsobilo, že Howarda přemohla upřímná lítost nad vším, co zlého z vlastní vůle myslel a konal, co vyplývalo z jeho egoismu, a tím ho ještě více prohlubovalo. Vtom uslyšel svůj zpěv z dob dětství. Neustále se v něm opakoval refrén: „Ježíš mě miluje... la, la, la.“ Tuto píseň často zpíval při hodinách náboženství. V této strašné temnotě, která ho nyní obklopovala, velmi toužil po přítomnosti někoho, kdo by ho bezpodmínečně miloval a staral se o něho. Píseň „Ježíš mě miluje...“ se

stala modlitbou a největší touhou celé jeho bytosti. Celým svým nitrem cítil, že v této beznadějně situaci je Ježíšova láska jeho jedinou pomocí a vysvobozením. Díky této modlitbě se v něm začalo probouzet světlo naděje. Poprvé ve svém dospělém životě horoucně toužil, aby byla pravda to, že ho Ježíš miluje, a proto začal z celého srdce volat: „Ježíši, vysvobď mě!“ Po chvíli v obklopující temnotě zpozoroval malinké světýlko, jako by to byla téměř viditelná hvězda, která se pomalinku stávala světlejší a větší. Měl dojem, jako by se k němu přibližovala obrovskou rychlostí. Okouzlen její září z ní nemohl spustit oči. Její světlo bylo jasnější než světlo slunce nebo zář blesku a krásnější než cokoli, co doposud viděl. Když se k němu přiblížilo, zjistil, že to není žádná hvězda, ale Osoba, která září obrovským světlem lásky. Byl to zmrtvýchvstalý Ježíš Kristus, Spasitel a Pán celého vesmíru. Howard Storm byl zahrnut jeho láskou. V jejím světle uviděl tíhu všech svých hříchů, všechno zlo způsobené jeho ateismem, ale přes bolest z pravdy o sobě, cítil, že jako marnotratný syn je milován láskou, která odpouští všechny hříchy, léčí největší rány a člověku vrací důstojnost Božího dítěte. Pochopil, že jedinou nutnou podmínkou k uskutečnění, je důvěra a souhlas k tomu, aby ho Kristus mohl milovat a uzdravit. Howard zakusil Boží lásku a milosrdenství tak intenzivně, že nemohl vůbec nalézt slova ani přirovnání k jejímu vyjádření lidským jazykem. Plakal štěstím a lítostí nad svými hříchy. Ježíš Kristus ho objal a přenesl z této temné, hrůzu nahánějící skutečnosti. Storm měl dojem, jako by Spasitel překonal nekonečnou vzdálenost, oddělující světlo od temnoty, lásku od nenávisti, pravdu od lži, svobodu od úplného zotročení. V této nové nepředstavitelně krásné skutečnosti, v níž život je láskou, se Storm cítil velmi zahanben stavem svého lidství. V blízkosti Boží svatosti se cítil jako špinavý, odporný hadr, který je třeba vyhodit do smetí. Mnohokrát nejen popíral, že Bůh existuje, ale vysmíval se Boží existenci a tomu, že je Láska. Tisíckrát používal Boží jméno jako nadávku. Chtěl být jediným centrem vesmíru a sám rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé, přičemž se řídil pouze egoismem. Vědom si všech těchto i dalších hříchů, domníval se, že se zde ocitl omylem. Tehdy uslyšel Ježíšova slova vstupující přímo do jeho mysli: „To není omyl, právě zde má být tvé místo. Musíš se ještě připravit, dozrát a očistit.“ Na Ježíšův pokyn se objevily světlé bytosti, zářící radostí a láskou. Byli to čistí duchové, andělé, kteří se dorozumívali bezprostředním předáváním myšlenek. Cokoli si Storm pomyslel, oni to okamžitě věděli. Jeho nejbližší ochránce, anděl strážný mu oznámil, že se musí vrátit do pozemského života, že ještě není připraven k přechodu do věčnosti. Vysvětlil mu také, že Pán Bůh dal všem lidem schopnost přijmout nebo odmítnout Boží lásku. Ta je totiž zcela svobodným a nezištným darem, a proto může být přijata pouze svobodně prostřednictvím důvěryplné modlitby. A to je důvod, proč se lidé mají hodně modlit. Anděl strážný upozornil Howarda také na to, aby při prokazování

lásky nečekal nějakou odměnu nebo jiný prospěch, ale toužil jen po jednom: aby zcela svobodně přijímal Boží vůli, a tak se stával Božím dítětem a šel nejjednodušší cestou do nebe.

Zcela nový život

Když anděl skončil s vysvětlováním, Howard zjistil, že leží v posteli a zdravotní sestra omývá jeho pooperační ránu.

Zkušenost pokraje smrti zcela změnila Storma, celou jeho dosavadní stupnici hodnot a způsob myšlení. Z ateisty se stal člověkem živé víry a modlitby. V současné době Howard nepřestává vydávat svědectví, že pouze díky víře a důvěře v Boha se člověk stává svobodným, schopným nezištné lásky, že pouze tehdy, když se vírou spojuje s Bohem a vše koná s láskou, získává skutečné štěstí, takže jde cestou vedoucí přímo do nebe.

M. P. (do Immaculaty převzato z „Milucie sie“ 4/2004)

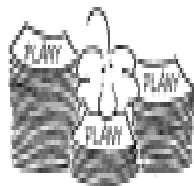
&

Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

&

Farní rada

Zpráva ze zasedání Farní rady ze dne ...

Na neděli 12. prosince bylo naplánované setkání Farní rady. Na stejný den i hodinu bylo také naplánované Adventní pásmo, které připravila naše schůla. I farní „radní“ chtěli prožít hezké chvíle při vybraném slovu a pěkných písních a tak bylo rozhodnuto, že se sejdou na tomto představení. Tím pádem mohou také poděkovat za krásný večer a může je hřát u srdce, že se v našem kostelíku přeci jen nějaké kulturní akce pořádají. Kéž by tomu tak bylo i v jiných obdobích církevního roku...

Příští setkání farní rady se uskuteční 9. ledna 2005 v 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Lukáš Herich	Člen

Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2004	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	7 071 Kč	1 248 Kč	0 Kč	
Únor	10 456 Kč	2 481 Kč	4 000 Kč	Svatopetrský halář
			3 100 Kč	Na církevní školství
Březen	6 630 Kč	1 318 Kč	2 000 Kč	Na uprchlíky
Duben	6 212 Kč	2 474 Kč	2 000 Kč	Na záchranu kostelů v naší diecézi
			1 000 Kč	Na Svatou Zemi
Květen	7 781 Kč	1 578 Kč	2 000 Kč	Na bohoslovce
Červen	6 272 Kč	1 915 Kč	0 Kč	
Červenec	6 837 Kč	1 446 Kč	1 500 Kč	Na litoměřickou katedrálu
Srpen	5 732 Kč	1 212 Kč	0 Kč	
Září	4 978 Kč	1 427 Kč	1 764 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	8 564 Kč	1 792 Kč	3 000 Kč	Na misie
Listopad	6 507 Kč	1 342 Kč	2 100 Kč	Na biblické dílo
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	87 111 Kč	18 233 Kč	22 464 Kč	

R. S.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2005	2. ledna	6. února	6. března	3. dubna
1. května	5. června	3. července	7. srpna	4. září
2. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení - **POZOR, byla změna JŘ!**

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:00	Dolní Žleb	14:18	16:00	17:23
Čertova Voda	13:18	14:10	Čertova Voda	14:23	16:05	17:28
Dolní Žleb	13:23	14:15	Děčín hlavní nádr.	14:33	16:15	17:38

Credo**... TŘETÍHO DNE VSTAL Z MRTVÝCH, VSTOUPIL NA NEBESA, SEDÍ PO PRAVICI BOHA OTCE VŠEMOHOUCÍHO.**

(16. pokračování)

Proč to všechno tak dopodrobna probíráme? Lidové křesťanské chápání je často ovlivněno platonismem - podle něho se duše po smrti oddělí od těla a odejde do říše idejí - a nikoliv tímto chápáním sv. Pavla. Platónská idea vlastně Boha nepotřebuje, stačí když se duše osvobodí od těla, od „špatné“ hmoty. Hebrejský pohled je jiný: zde se svět nerozpadá. Jestliže něco má mít budoucnost, nemůže to být netělesné. Dále je zde vše závislé na Bohu, absolutním Pánu.

O vzkříšení člověka a posmrtném životě se dá mluvit jedině s někým, kdo poznal Krista. Jinak to jsou jen vyprávění, která nemají moc cenu. Otázka naší osobní budoucnosti, otázka vzkříšení je něco, co také ovlivňuje náš pozemský život. Máme každý odpovědnost před Bohem. Odpovědnost je však něco, co nejsme schopni unést (čím je člověk starší, tím si to více uvědomuje). Tato odpovědnost se ale určitým způsobem spojuje s Kristovým vykoupením. On na sebe bere to, co nás tíží, naše hříchy. „Zadlužený“ člověk se vykoupením stává úplně někým jiným (viz podobenství o ztraceném synu), je mu vráceno všechno, co promrhal, ztracené synovské právo. Je nám dán statut dítěte Božího. I když tedy máme odpovědnost a svým závazkům jsme nedostáli, je tu tato ohromná možnost dostat se zpět tam, odkud jsme se sami svými hříchy vykázali. Naše záchrana tedy vyžaduje obrovskou Boží „práci“.

Jak se na to vše dívají ti, kdo Krista neuznávají? Židé neustále čekají Mesiáše. Vykoupení zde není osobní, ale kolektivní záležitost. Mohamedáni si musejí cestu do nebe sami vybojovat, snad z toho pramení jejich enormní tvrdost vůči nevěřícímu okolí. Ateisté „vyznávají“, že po smrti není nic! V oblasti Indie „vládne“ představa reinkarnace - převtělování. Ta zasahuje i do Evropy, zde je však velice zesvětštlá. Je to vlastně pokus zvláštním způsobem obejít jak otázku víra - smrt - vzkříšení - odpovědnost - spása, tak druhou možnost - není nic. Evropská reinkarnační představa: umřeme - nevadí, čekají nás další životy, je vlastně pseudonadějí. Je to pseudozvěst o pseudovzkříšení. To, že to lidé snadno přijímají, jistě svědčí o touze člověka po transcendenci, po tom, aby smrtí všechno neskončilo. Z hlediska dnešního člověka má nauka o reinkarnaci i tu „výhodu“, že si člověk vystačí sám - nepotřebuje Vykupitele a to je lákavé. Původní indický cíl je přes minimální počet životů dosáhnout nirvány - rozplynutí v univerzu. Evropské chápání je v tomto určitým způsobem posunuto - co nejvíce životů, „abychom si užili“. A ještě něco, tuto představu o převtělování nelze nijak

ztotožňovat s očištěm. Člověk křesťan má totiž někoho, s kým se chce setkat - Boha. Ind nemá nic, chce se rozplynout v ničem.

Další slova Credo říkají: „vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce“ a bude zajímavé si v této souvislosti uvědomit, kde všude věřící lidé obvykle hledají Pána Ježíše - v kostele, v bratřích a sestřích, ve mši svaté, v modlitbě, v rozjímání, ve svatostánku atd.- to poslední je mimochodem krásná specialita když někdo tvrdí, že „Pán Ježíš je zamčený ve svatostánku“. Všechno výše uvedené, včetně toho svatostánku, jsou místa našeho setkávání s Ježíšem, která jsou však závislá na oné základní skutečnosti, řečené v Credo, totiž, že Ježíš „vstoupil na nebesa a sedí po pravici Otcově“. Tedy, že odešel a nestýká se s námi tak, jako se stýkal se svými učedníky.

Jak si máme Ježíše po pravici Otcově představovat? Co to vlastně znamená? Představy příliš antropomorfní nejsou nejšťastnější, i když se vyskytují ve výtvarném umění. Symbolika tohoto obrazu je jasná. Místo po pravici je nejčestnější, nejvýraznější, jedinečné. Je třeba si uvědomit, že Ten, kdo je po pravice Otcově, je Ten, který byl ukřižován, kterého se představení národa zřekli, který byl postaven do pozice člověka zavrženého nejen lidmi, ale i Bohem, člověka, který nemá, lidsky viděno, žádnou šanci. Teprve toto spojení Ježíše ukřižovaného a Ježíše po Otcově pravici dává smysl jeho smrti. Není to pouze jakési vyznamenání, je to vyjádření vrcholného Božího „ano“ na Ježíšovu poslušnost. U sv. Pavla čteme, že v Ježíši našla všechna Boží zaslíbení své ano. Toto „ano“ bylo dovršeno tím, že ho Otec přijímá. Výraz „sedí“ má svůj smysl, protože to znamená definitivní umístění. Ježíšovo bytí po Otcově pravici není něco, s čím bychom nemohli počítat na věčnosti, to platí jednou provždy.

Se vším důrazem je třeba říci, že Ježíš sedící po pravici Otcově je Bohočlověk, ten, ve kterém je nerozdělitelně a nesmíselně spojeno lidství a Božství, ten, který zde s námi žil, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Tedy po pravici Otcově je Boží Syn a současně s tím musíme říci: „Po pravici Otcově je vzkříšený člověk.“

A to je ta nejfantastičtější a nejneuvěřitelnější věc, kterou tu můžeme vypovědět. Jeden z nás je u Otce. Jeden z nás je proměněn a je u Boha. K tomu můžeme doplnit z Janova evangelia: „Jdu, abych vám připravil místo.“ Ježíš s námi tedy počítá. Proto, jestliže svým křtem patříme k Ježíši, toto místo po Otcově pravici je místo, které nám začíná Ježíš připravovat. Ne v tom smyslu, že my bychom Ježíše „vystřídali“ z jeho pozice, ale v tom smyslu, že k němu patříme a „náš život je s Kristem skryt v Bohu“ (sv. Pavel). V listě Efezským (Ef 2, 6) Pavel píše: „Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši“ - na tom je velmi milé, že zde není budoucí čas. Mluví se o tom, že je to teď. Toto si člověk musí

„připustit“. Toto naše přináležení ke Kristu, přináležení do nebe, může být pro člověka, je-li dobře pochopeno, obrovsky mocný motiv, třeba i morální. „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit“ (Fp 3, 20 - 21). Tady je jedna paradoxní věc: naše naděje vzrostla právě tím, že Ježíš od nás odešel. Ježíš, který patřil do lidského rodu, je u Boha. Můžeme si to aspoň trochu - mně nic lepšího nenapadá - představit jako nataženou pružinu. My tady na zemi, On je u Otce, pružina je zatím držena napjatá, ale je tady ona pořád skrytá síla, která má pružinu vymrštit, a tak nás dostat k Otcovi. My máme svou vlast v nebi, ne na obláčku, ale v bezprostřední blízkosti Boží, protože jsme Kristovými bratry. Tahle skutečnost už začala tím, že jeden z nás, který byl zcela Boží, tj. Kristus - je na pravici Otcově, tím tam my už patříme, i když tam ještě nejsme. Tohle musíme jasně a hluboko vědět, že naše vlast je na nebi. Protože jsme křtem a vírou Kristovi, proto patříme Bohu. Ono to zní možná pyšně, ale to neříkám ze sebe, ani proto ne, že si jenom přeji. To říkám proto, že to říká Bůh, a já to po něm jenom opakuji, protože věc tak prostě je: máme svou vlast v nebi.

Je dobré mít na uvedenou skutečnost několik pohledů. Dívat se na to i z hlediska církve, jako mystického těla Kristova (viz 1 K 12, 14). Svatý Pavel říká, že Kristus je hlava a my jsme údy tohoto těla. Plný Kristus je hlava i tělo. Tedy po Ježíšově vzkříšení a vzniku církve úplný Kristus je Ježíš ukřižovaný a vzkříšený a církev, která k němu patří. My jako církev tedy ke Kristu neoddělitelně patříme. Dále můžeme říci, že naše spása nespočívá jenom v našem osobním rozhodnutí, ale i v našem přináležení k církvi, k tomuto mystickému tělu Kristovu. V tomto bodě se dosti liší pohledy různých protestantských církví (od krajnosti osobní spásy ke krajnosti spásy kolektivní, myšlenka kolektivní spásy je také vlastní židovství). V katolické teologii jsou osobní rozhodnutí a kolektivní přináležitost k církvi dvě doplňující se skutečnosti. Já se osobně rozhoduji uvěřit v Krista a z něho žít, což nelze ničím nahradit, a tímto rozhodnutím se potom skrze křest stávám údem těla Kristova, členem vyvoleného lidu Božího. Člověkem, který má účast na tom, co žije hlava tohoto těla - Kristus, čili na Božím životě. U nekatolíků je eklesiologie - nauka o církvi - velmi málo rozvinuta. Zejména pentekostální (letniční) církev staví jen na osobním rozhodnutí.

Zbývá nám ještě něco poznamenat o nanebevstoupení. Celá řeč o Ježíšově nanebevstoupení je plná symbolů, které je třeba správně pochopit.

Sk 1, 9 - 11

Ježíš odešel „neuchopitelným“ způsobem a právě takovým způsobem opět přijde. Oblak je místo přítomnosti Hospodínovy. Ježíše je tedy třeba hledat tam, kde je Bůh, v jeho bezprostřední blízkosti. Toto pedagogické

líčení závěru Ježíšova života má nejpropracovanější sv. Lukáš - od smrti na kříži v evangeliu až po seslání Ducha svatého ve Skutcích. Zde Ježíš říká: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení ... budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní“ (Sk 1, 4 - 5), „... dostanete sílu Ducha svatého... a budete mi svědky až na sám konec země“ (Sk 1, 8).

Pak následuje nanebevstoupení, setrvání na modlitbách, volba Matěje za apoštola a letnice.

Po nanebevstoupení bezprostředně následuje seslání Ducha svatého. Začíná doba života církve v moci a síle Ducha svatého, doba, kdy Ježíš působí ve svých učednických mocí svého Ducha. K tomuto tématu se vrátíme později.

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování příště)

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

F Pout' do Filipova - 13. ledna v časných ranních hodinách bude tradiční noční poutní slavnost v bazilice minor ve Filipově (Jiříkov). Zájemci nechť se přihlásí co nejdříve na faře. Poutníci z farnosti Podmokly, Děčín a Ústí n/L pojedou společným autobusem.

F Ekumenická modlitební setkání za jednotu křesťanů - Týden modliteb za jednotu křesťanů i Alianční týden jsou letos jednotně od 18. do 25. ledna 2005. Protože před uzávěrkou nebylo ještě přesně známo, jak budou bohoslužby v Děčíně probíhat, sledujte vývěsky v kostele.

Křesťanské ctnosti a charakter

Rozhodl jsem se uvádět na pokračování některá místa v Písmu svatém, kde nalezneme odpovědi na otázky, které si občas klademe. Zkuste si to vyzkoušet.

R.S.

- **Věrnost**
Mt 25, 23.
- **Svoboda**
J 8, 31-36.
- **Odpuštění**
Mk 11, 25-26; Ef 4, 31-32.
- **Nese ovoce**
J 15, 1-8.

Mše svaté v okolí

Místo	Kdy		Poznámka
Arnoltice	Neděle	14:45	kaple na faře
Benešov nad Ploučnicí	Středa	17:30	kostel Narození Panny Marie
	Čtvrtek	8:30	
	Pátek	17:30	
	Sobota	8:30	
	Neděle	8:30	
Děčín I	Pondělí	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Úterý		jen v případě slavností, svátků
	Středa	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Čtvrtek	15:00	domov důchodců - Kamenická
	Pátek	18:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Sobota	8:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Neděle	8:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Neděle	10:00	kostel Povýšení sv. Kříže
Doubice	Sobota	17:00	kostel Nanebevzetí P. Marie
Hřensko	Sobota	14:00	kostel sv. Jana Nepomuckého
Libouchec	4. Ne v měsíci	16:00	kostel Tří Králů
Těchlovice	Sobota	16:00	kostel Stětí sv. Jana Křtitele
Tisá	1. Ne v měsíci	16:00	kostel sv. Anny
...	<i>Doplníme další?</i>		<i>Dejte vědět!</i>

Naše jesličky...

Manželská setkání 2005

Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického, Občanské sdružení Centrum pro rodinu pořádá opět v Litomyšli od 3. do 10. 7. 2005 Manželská setkání 2005. Příjezd od 11 do 12 hodin v neděli 3. července, ukončení 10. července dopoledne.

Podmínka účasti - společná, dobrovolná účast obou manželů (kurs není vhodný pro osoby závislé na alkoholu, drogách ani pro duševně nemocné).

Místo konání - areál domova mládeže je umístěn na okraji města nedaleko koupaliště.

Ubytování - v garsonkách s dvěma třílůžkovými pokoji s vlastním WC a koupelnou a nebo v dvoulůžkových pokojích s vlastním WC a koupelnou.

Stravování - 3 krát denně.

Děti - budou mít zajištěn vlastní program a péči v době přednášek a práce ve skupinách (3,5 hodiny dopoledne a 3,5 hodiny odpoledne). Přesto Vás prosíme, abyste dobře zvážili účast svých dětí na kursu a raději s sebou nebrali ty, kterým působí problémy kolektiv nebo odloučení od rodičů. Na základě zkušeností z minulých let bývají občas potíže s dětmi ve věku od 2 do 4 let. Dítě v kočárku bude mít každé svého pečovatele, ostatní děti budou rozděleny podle věku do skupinek.

<i>Ceny</i>	<i>Základní</i>	<i>Dobrovolné</i>
Dospělý	2 500 Kč / týden	3 000 Kč / týden
Dítě do 2 let ^{*/}	500 Kč / týden	1 000 Kč / týden
^{*/} (postýlkou)bez stravy a dovezenou vlastní)		
Dítě od 3 - 12 let	1 700 Kč / týden	2 000 Kč / týden
Dítě od 13 let	2 100 Kč / týden	2 500 Kč / týden

Pokud to Vaše finanční situace dovoluje, prosíme Vás o zaplacení vyšší ceny. Rovněž jakékoli sponzorské dary jsou velmi vítané.

Pokud jste naopak ve velmi tíživé finanční situaci, uveďte to na přihlášce nebo nás kontaktujte. Jestliže to výše sponzorských darů umožní, pokusíme se poskytnout Vám částečnou slevu. (Potvrzení o sociálních dávkách.)

Účastnické poplatky je třeba uhradit do 31. 5. 2005 bankovním převodem nebo složenkou na účet číslo 215473593/0300. Jako variabilní symbol uveďte rodné číslo manžela. Pro ty, kteří budou platit složenkou: účet je u ČSOB Teplice a má název Centrum pro rodinu.

Poznámky k platbě účastnických poplatků - pro některé z nás je zaplacení požadovaného poplatku z vlastních příjmů velmi obtížné. Z předchozích zkušeností Vám proto doporučujeme obrátit se podle možností se žádostí o příspěvek buďto na odborovou organizaci nebo odbor sociálních věcí, případně na Vašeho administrátora nebo farní radu. Fakturu pro odborovou organizaci Vám na požádání zašleme. Neostýchejte se využít těchto možností, informujte se co nejdříve!

Vzhledem k ucelenosti programu není vhodné dle zkušenosti absolvovat jen část kursu. Je dobré věnovat během kursu co nejvíce času především svému partnerovi a proto Vám doporučujeme omezit počet dětí, které s Vámi pojedou.

Přihlášku zašlete co nejdříve! Pozor, první termín pro uzávěrku přihlášek je 31. 1. 2005. S přihlášením příliž neváhejte, kapacita kursu není neomezená (50 párů). Pokud obdržíme vaši přihlášku po naplnění kursu, budete informováni a evidováni jako náhradníci. Přihlášení obdrží cca 7 dní před kursem písemné informace s popisem cesty a závěrečnými pokyny.

Těšíme se na setkání s Vámi na letním kursu.

Za Centrum pro rodinu Iva a František Růžičkovi

*Kontaktní adresy pro přihlášky a informace: Iva a František Růžičkovi, Husit-
ská 128/32, 417 41 Krupka 3; tel.: 417 852 315; mobil Iva: 606 501 897; e-mail:
frantisek.ruzicka@mukrupka.cz*

Manželská setkání jsou křesťanská iniciativa, usilující o obnovu, zlepšení a upevnění manželství a rodiny. Přišla k nám před více než 10 lety z Finska.

Náplní kursu jsou přednášky týkající se vzájemných vztahů muže a ženy v manželství doplněné o skupinovou práci. Ve skupinkách několika párů se společně zamýšlíme nad obsahem přednášek a poznatky se snažíme promítnout do naší současné životní situace. Vzájemně se obohacujeme o zkušenosti, sdílíme se s ostatními o úspěchy a neúspěchy a tímto způsobem si pomáháme řešit své konkrétní problémy. To vše v duchu modlitby a důvěry v Boží přítomnost a milost.

Obsahem přednášek jsou tato témata: Krize v manželství, Priority, Zdravé sebevědomí, Opuštění, Rozdíly mezi mužem a ženou, Základy komunikace, Vzájemné porozumění, Vyjadřování pocitů, Naplňování potřeb, Pozornosti, Sexualita. Přednášejí manželské páry, které pomocí příkladů z vlastního života demonstrovají, jak využít daných možností v praxi.

Uloupené svátky?

Svět se mění. Někdy skoro k nepoznání. Kdyby dnes přišel do Evropy nějaký zcela věcí neznalý pozorovatel, psal by před Vánocemi do své země nejspíše takto:

Brzo poté, co se odbydou hřbitovní svátky, při nichž staří lidé postavají u hrobů a rozsvěčují na nich svíčky a mladí lidé proběhnou hřbitovy a velmi rychle ometou a ošmrdlají nějaký hrob, vypuknou velké svátky. Jsou to svátky obchodních domů. Lidé je slaví tím, že do obchodních domů, které navštěvují celý rok, docházejí častěji a nakupují daleko více než jindy. Existuje přitom jakési pořadí toho, co se nakupuje. Myslím, že nejprve se nakupují věci, které lidé obvykle potřebují. Později se již vším zásobením věnují nákupům roztodivných zbytečností. Posléze se jejich zájem přenesne na potraviny.

Při těchto slavnostech se hrají písně, které se jindy nehrají. Pojednávají o narození jakéhosi dítěte, o pastýřích a dárcích. Matka dítěte se jmenuje Marie a jindy Panna. Někteří staří lidé vyprávějí o tom dítěti neuvěřitelný příběh. Zřejmě si ho pamatují z doby, kdy zde bylo jiné náboženství. Z té doby se dochovalo něco málo zvyklostí jako například, že lidé zdobí své přibytky zlatým, stříbrným i jen zeleným jmelím a pozlacují či postříbřují i jiné suché větve a šišky. O tom pozlacování však nedovedu říci, zda to bylo vždycky anebo bylo zavedeno až v nové době, kdy se uctívají peníze, které jsou bohem nové doby.

Ve městech je možno tou dobou potkat dosti lidí převlečených za jakéhosi vroslého trpaslíka. Je to starý dědek v červených šatech obšitých bílou kožešinou. Na hlavě nosí špičatou červenou čepici, jejíž špice ukončená bílou bambulí je převislá dolů, většinou na ucho. Dědek má rumělkovou tvář, často bambulovitý, trochu blbost věstící nos a neobyčejně mohutné bílé vousy a dlouhé vlasy. V létě je možno jeho malé sošky najít v zahrádkách, kde pak ovšem mívá i jinak barevný oděv. Tento veleskřet je rovněž zobrazen ve všech obchodních výlohách, kde často z košíku vysypává nebo v něm nese množství pestrobarevně zabalených balíčků. Jeho sochy jsou v obchodních domech v nadživotní velikosti a dokonce se nadpozemsky vznášejí nad nimi. Létací sochy jsou udělány jako plynové balóny. Zpočátku, kdy jsem ještě nevěděl, že jde o sochy, domníval jsem se, že některý z dědků se přejedl hrachu nebo se napil na čerstvé třešně a nyní trpí hrozným nadmutím. Třeba poznamenat, že jde o božstvo vcelku vlídné a s určitým smyslem pro humor. Dětem rozdává bonbony a je možné o něm žertovat, pokud ovšem jinak zachováte správný náboženský názor, berete všechny jeho příkazy k nákupům a tváříte se vesele, i když vás zrovna bolí zuby. Posledním co lze na svátcích nákupu je to, že všichni lidé začnou velmi spěchat. Tou dobou se po ulicích chodí o hodně rychleji, ale zároveň, tak jak se blíží konec svátků, což je některý den mezi 21. - 23. prosincem, podle toho, kdy je neděle, velmi často se s někým zastavují a přejí mu „hlavně to zdraví“. Kdybychom mohli pozorovat města v době této slavnosti z dálky, vypadala by jako rychle a zmateně těkající kolonie hmyzu těsně před příchodem očekávané katastrofy.

K této věci se také nejspíše váže obřad blikotání. V oknech domů, ve výkladech a na mnoha stromech, ať už jehličnatých nebo listnatých (tou dobou bez listů) umísťují lidé dlouhé řetězce malých světýlek, která různě zhasínají a opět se rozsvěcují. Je to myslím připomínka pomíjivosti života a upamatování na brzké dohasnutí. Protože jsou i jistá shromaždiště zaměřená na slavnosti blikotání, soudím, že tato velmi zbožná společnost se těší na den, kdy budou lidé schopni přejít do posmrtného života v ráji, který, jak pevně věří, bude naplněn pachem spáleného omastku, ve kterém se škvaří buřt, a dobrými lidmi, kteří nosí v igelitových pohárcích trochu vychládající svařený octový nápoj se skořicí a hřebíčkem. Svátky peněz, utrácení, nadbytku a přejídání jsou nejdelšími svátky zdejší společnosti.

O tom, jak pak probíhá petardový svátek alkoholu (na zlomku roku) a po něm trochu smutné svátky zvané: sleva - discount až X %, které probíhají v lednu, napíše ti příště...

Každá karikatura má v sobě osten pravdy. Když se nad přečteným dopisem cizince zamyslíme, vzejde nám docela vážná otázka. Není to opravdu tak, že namísto křesťanských svátků, které kdysi překryly starší pohanské slavnosti, nastoupily slavnosti nového náboženství? Nenastoupila nová božstva jako třeba peníze, úspěch, rozkoš? Nebyly vztyčeny nové chrámy pro uctívání těchto bohů? Nepředepisuje nám nové kněžstvo pravidla, která musíme dodržovat, abychom byli rovnoprávními členy společnosti? Kdo nám vlastně uloupil naše svátky?

Podle knihy P. Piňhy Adventní čas vybral R. S.

Hořké konce života na dluh

ÚHEL POHLEDU

Ve své klinické praxi si všímám rostoucího počtu pacientů trpících pocitem úzkosti nebo deprese. Jejich stav ovšem nevyplývá z žádné závažnější duševní poruchy, nýbrž ze stresu a nezvladatelného životního stylu. Není to nic nového pod sluncem.

Řada kolegů na toto nebezpečí systematicky poukazuje již dlouho.

Zmínění pacienti však začínají ve své osobní anamnéze čím dál častěji udávat pozoruhodný společný jmenovatel. Shodně totiž poukazují na to, že jsou zatíženi hypotékou či nejrůznějšími druhy leasingu, a proto je pro ně velmi obtížné, často v podstatě nemožné, učinit ve svém životním programu nějakou zásadnější změnu ve svůj prospěch. V procesu psychoterapie s těmito lidmi společně nahlížíme příčinu jejich potíží v naprosto nezdravém životním stylu přehnané pracovní zátěže.

A také v zaměřenosti na vydělávání peněz a v nepřetržité konzumaci v podstatě čehokoli, co přináší alespoň chvilkový únik ze stresující reality.

Často pacient sám postupně v terapii zjistí, co mu škodí a co prospívá, v čem je sám sebou a v čem je pouhou vlastní karikaturou. V tuto chvíli také sám navrhne řadu konkrétních a jasně formulovaných změn v životě, jež vedou k celkovému snížení zbesíleného tempa, a zdá se, že má již vyhráno. Jenže obvykle své úvahy uzavře větou: „Víte, o takovém řešení si ale mohu nechat jen zdát, protože mám hypotéku, leasingy a k tomu děti na škole, takže musím jet takhle dál, dokud to půjde.“

Ten nešťastný člověk (bez rozdílu vzdělání, sociálního či ekonomického statusu) mi vlastně vypráví příběh o tom, že jasně vidí, kde je problém, vidí i řešení tohoto problému, ale protože se rozhodl žít na dluh, nemůže (nechce) takové řešení použít. Je příliš zatížen svým rozhodnutím, často na dvacet let dopředu. A navíc by z toho chtěl pomoci ven opět bez zaplacení. Žádá odborníka o pomoc s podmínkou, že sám pro to bude muset udělat naprosté minimum. Je ochoten třeba jen každé ráno pozřít jednu bílou pilulku. Nic víc.

Je-li v péči dobrého terapeuta, ÚHEL POHLEDU měl by se věcně a bez obalu dozvědět, že jeho úzkost z dvacetileté životní budoucnosti je v tuto chvíli naprosto v pořádku, nelze ji nazvat poruchou a nelze ji za stávajících podmínek léčit, neboť to samozřejmě patří k osobně a zodpovědně zvolenému stylu života na dluh.

Škrticí smyčka kolem celé rodiny

Zdá se mi, že v naší společnosti je zaděláno na smrtící paradox. Na jedné straně vidíme, jak stát umožňuje mocenské chování lékařů a celého zdravotnictví, kde se za jednotlivce rozhoduje o tom, co je a není zdravé, co to je nemoc, co musí každý pro své zdraví v rámci zdravotnické mašinerie

absolvovat, kdy vypukne chřipková epidemie, tedy kdy máme být nemocní atd., zatímco na straně druhé stát a stejné zdravotnictví shovívavě přihlížejí tomu, jak běžný člověk dostává od banky úvěr za naprosto vražedných podmínek a plete na sebe bič, který jej dříve či později do toho (v lepším případě) zdravotnictví zažene.

Stát navíc nepřihlíží pouze pasivně. Současná vláda tomuto nemocnému stylu života na dluh sama aktivně vyučuje. Její dluh s obrovským počtem nul je více než příkladný.

V křesťanství a judaismu, tvořících spolu kulturně-historický a spirituální odkaz naší společnosti, se s možnostmi dluhů vždy počítalo. Avšak dluh byl vždy pokládán za neštěstí, které člověk prožíval pod tlakem okolností, např. neúrody, nemoci, neschopnosti práce, tragické události apod. Dlužník se tedy stával nešťastníkem, jemuž je potřeba pomoci. Bible popisuje řadu krutých následků dluhu v životě, včetně vážných vlivů na duševní a tělesné zdraví člověka. Dokonce člověka varuje i před ručením za úvěr jeho přítele. Z tohoto úhlu pohledu se dobrovolné zadlužení, jež dovede jedince na okraj sil a ekonomických možností přežití, jeví jako čiré bláznovství.

Společenský trend života na dluh s sebou přináší i řadu psychologických problémů, týkajících se vývoje osobnosti a charakterových vlastností jedince. Lidé např. vlivem reklamy a chování okolí snadno přijmou iluzi, že si mohou dovolit v podstatě všechno, a to hned teď, aniž by za to v tu chvíli přinesli a směnili přiměřenou protihodnotu. Velmi snadno tak vzniká vnitřní nerovnováha člověka i celé společnosti. Stále jsme puzeni něco chtít, vlastnit, vykořisťovat, a tím postupně i vyprázdnit a zdevastovat. Vzniká silný pocit iluzorní moci, ovšem moci nad věcmi, které postupně svou hodnotu ztrácejí, resp. ji nejsme schopni nacházet a vidět.

Zvolna se roztáčí bludný kruh, ze kterého po určité době již není úniku. Člověk žijící na dluh začne být paradoxně neustále zaměřen na získávání a hromadění peněz. Již Sigmund Freud však upozorňuje, že pokud fixace na princip hromadění a vlastnění přetrvává do dospělosti a není pouze nutnou fází vývoje člověka v dětství, stává se patologickou a nabude nejčastěji formy nutkavé neurózy nebo po čase nějakého z řady psychosomatických onemocnění.

Podstatou takové neurózy je všudypřítomný pocit úzkosti a vnitřního napětí, ze kterého lze dobře na čas uniknout do aktivit zábavy a konzumu. Člověk se stává na tomto způsobu života závislý a nutkavě vyhledává stále výraznější uspokojení. Jeho vlastní tvořivost poklesne na nulu, takže si musí onu zábavu obstarat zvenčí. A na to opět potřebuje peníze. Stejnému stylu života pak naučí své děti a bludný kruh se uzavře jako škrticí smyčka kolem celé rodiny.

Obchodníci se zábavou a úvěry jsou spokojeni, lékař a psycholog mají práci, farmaceutický průmysl věčnou poptávku po zázračných pilulkách. Pouze ten jedinečný člověk je nešťastný a zůstává v tom nakonec úplně sám, obklopen zadluženou společností.

*PETR MOOS; klinický psycholog a psychoterapeut,
Lidové noviny, 04. 01. 2005*

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:30	starší děti	Marie Jirásková
středa	15:00-16:00	starší děti	Soňa Šenková
čtvrtek	15:45-16:45	mladší děti	Andrea Krumpolcová
čtvrtek	15:45-16:45	starší děti	Marie Jirásková

R. S.

Slavnosti a svátky

1. **Slavnost Matky Boží, Panny Marie**
6. **1. Slavnost Zjevení Páně**
9. 1. Svátek Křtu Páně

Významné dny

- LITURGIE**
1. Světový den modliteb za mír
  18. - 25. Týden modliteb za jednotu křesťanů
  31. 1. Světový den pomoci malomocným

Výroční dny biskupů

5. 1. Mons. Lobkowicz narození (1948)
6. 1. Mons. Škarvada biskupské svěcení (1983)
Mons. Causero biskupské svěcení (1993)
10. 1. Mons. Causero jmenování nunciem v České republice (2004)
11. 1. Mons. Paďour biskupské svěcení (1997)
Mons. Malý biskupské svěcení (1997)
13. 1. Mons. Causero narození (1940) - 65. výročí
19. 1. Mons. Hrdlička narození (1942)
27. 1. Mons Otčenášek převzetí diecéze (1990) - 15. výročí
31. 1. Mons. Graubner svátek

Setkávání

- ◆ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ každou 1. neděli ráno na faře - společná snídaně
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každá 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každé úterý od 18:00 do 19:00 - vzdělávací kroužek
- ◆ ve středu od 17:00 na faře - farní dětský filmový klub
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každý 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 - setkání farníků
- ◆ každý pátek od 15:30 na faře - setkávání ministrantů
- ◆ každá 2. a 4. sobota, kostel Bynov - setkání u kytary
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)
- ◆ vyučování náboženství pro děti - středa od 16:00

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	06:45	
Úterý		17:00
Středa	06:45	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

☛ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 01. 2005, před 1. nedělí v únoru ☛

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)